

P. v restauraci

P. právě obědval v restauraci, když tu k němu přistoupil vrchní číšník, přísně se na něj zadíval a tiše

a tajemně pravil: „To, co máte ~~vy~~ na talíři, ~~ne~~n~~ímáme~~~~my~~ na jídelním lístku.“

P. se začal rychle omlouvat: „Víte, měl jsem příliš naspěch, než abych se díval do lístku. Nazdařbůh

jsem si objednal kotletu, doufaje, že ji budete mít, a pokud snad ne, že nebude problém ~~u~~ ji sehnat.

Byl jsem ale připraven objednat si i něco jiného, kdyby kotlety nebyly. Číšník se netvářil nijak

zvlášť překvapeně, odešel a krátce na to mi ji přinesl, jak sám vidíte.“

„Přirozeně zaplatím, kolik bude třeba; je to dobrá kotleta, to nepopírám – zaplatím za ni bez váhání.

Kdybch to byl věděl, byl bych si rád vybral nějaké jiné maso nebo třeba jenom vejce, beztak už

teď nemám příliš hlad. Vyrovnám se s vámi okamžitě.“

Jenže vrchní se ani nepohnul. P. se cítil přílišně stísněný. Když po chvíli zvedl oči...

Ajta! Najednou

před ním stojí vedoucí restaurace.

P. se pustil znovu do omlouvání: „Nevěděl jsem,“ začal, „že nemáte kotlety na jídelním lístku.

Neprohlížel jsem si ho, protože mám velmi slabý zrak a nemám u sebe svůj cvikr, — bez něj mi čtení

vždy působí hroznou bolest. Objednal jsem si první věc, která mě napadla, spíš aby se mi dostalo

nějakých návrhů, než že bych na ni měl takovou chuť. Číšník, nepochybně plně zaměstnaný, se na

nic nevyptával a přinesl mi tohle, a ostatně i já jsem se pustil do jídla zcela roztržitě.

Tak já konečně

zaplatím přímo vám, když už tady tedy jste.“

Ale ~~ani~~ vedoucí se ani nepohnul. P. byl čím dál tím více v rozpacích.

Podával ~~je~~ mu bankovku a, najednou si všiml ~~si najednou~~ rukávu uniformy – stál před ním policista.

P. tedy pokračoval s omluvami:

„Přišel jsem, jen abych si trochu odpočal. Z čista jasna na mě křičí:

‘A co to bude pro pána?’ - ‘Jedno malé,’ říkám já. , No, a pak?’ řve číšník našťvaně ; no, a tak spíš

abych se ho zbavil, než co jiného, řekl jsem: ‘Tak tedy kotletu.’ Už jsem se tím více nezabýval,

když mi ji pak přinesl, na mou věru, když přede mnou tak ležela...“

„Poslyšte, byl byste moc hodný, kdybyste celou tu záležitost vyřídil vy. Tady, pro vás,“ podával mu

stofrankovou bankovku.

Když s Slyšel vzdalující se kroky, myslel, že už bude mít klid. Jenže tentokrát se objevil policejní komisař.

P. okamžitě spustil: (...)